

Emocje Poli: Jak Stawiać Granice i Prosić o Pomoc

Aleksandra Hołówka

Pola bawi się w piaskownicy, ale inny chłopiec zabiera jej łopatkę bez pytania. Pola czuje złość i smutek, ale nie wie, co zrobić.

Pola podchodzi do swojej mamy i mówi: 'Ten chłopiec zabrał mi łopatkę i jestem zła'. Mama słucha uważnie i tłumaczy Poli, że ma prawo mówić 'nie', kiedy ktoś robi coś, co jej się nie podoba.

Mama Poli pomaga jej ćwiczyć mówienie 'nie'. Pola udaje, że ktoś zabiera jej zabawkę i mówi głośno: 'Nie, proszę, oddaj mi to!'.

Następnego dnia w piaskownicy chłopiec znowu próbuje zabrać Poli łopatkę. Tym razem Pola odważnie mówi: 'Nie, to moja łopatka. Proszę, oddaj mi ją'.

Chłopiec jest zaskoczony, ale oddaje łopatkę Poli. Pola czuje się silna i dumna z siebie, że potrafiła postawić granicę.

Pola idzie do domu i rysuje obrazek swoich emocji. Rysuje złość jako czerwony piorun, a smutek jako niebieską kroplę.

Tata Poli widzi rysunek i pyta: 'Co to znaczy?'. Pola opowiada mu o tym, co się wydarzyło w piaskownicy i o tym, jak nauczyła się stawiać granice.

Tata Poli chwali ją za odwagę i tłumaczy, że zawsze może przyjść do niego lub do mamy, kiedy potrzebuje pomocy.

Pola czuje się bezpieczna i kochana. Wie, że może polegać na swoich rodzicach i że ma prawo do swoich emocji.

Pola bawi się w piaskownicy z nowym kolegą. Razem budują zamek z piasku i dzielą się zabawkami. Pola jest szczęśliwa i wie, że stawianie granic jest ważne, ale dzielenie się też sprawia radość.